ΕΤΟΣ Α'.—ΑΡΙΘ. 15. ΑΘΗΝΑΙ 20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1895

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΘΩΜΑΣ Α. ΣΚΑΣΣΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ.—Ὁδὸς Σίνα ἀριθ. 2.
Ἔναντι Ἀκαδημίας.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Λ. ΜΑΜΟΣ

Τιμὴ συνδρομῆς: Ἐτησία Δρχ. **10.**—Ἑξάμηνος Δρχ. **5.**
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν εἰς Φράγκα χρυσᾶ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀγγελίαι δημοσιεύονται μόνον ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι.—Διὰ τὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η «ΑΡΜΟΝΙΑ» ὑψηλὰ κρατοῦσα τὸ πρόγραμμα ὅπερ ἔταξεν ὡς γνώμονα αὐτῆς, παρασχοῦσα τρανώτατα τεκμήρια πνεύματος φιλοπροόδου καὶ Καθολικοῦ, ἅμα δὲ ἀείποτε ὡς αἱ περιστάσεις τὸ ἀπῄτησαν δείξασα ὅτι συναισθάνεται τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς, κατ' οὐδὲν λογισαμένη χρήματα καὶ μόχθους, οὐδ' ἀναμένουσα οὐδεμίαν οὐδαμόθεν ὑλικὴν ὠφέλειαν, ἀλλ' ἑδραιουμένη εἰς τὴν εὐρεῖαν αὐτῆς κυκλοφορίαν, μετὰ χαρᾶς, προκειμένου νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δεύτερον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της ἑξάμηνον, **προκηρύσσει μέγα διαγωνισμόν.**

Διὰ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν **διακαῶς ἐπιθυμεῖ** τὸ μὲν καταβιβάζουσα τὴν τιμὴν αὐτῆς καταστῇ προσιτὴ εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς καθολικούς, τὸ δὲ κάλλιον ἀνταποκρινομένη εἰς τὰς προσδοκίας καὶ ἀνάγκας τοῦ καθολικισμοῦ, κατορθώσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον νὰ ἐκδίδηται καθ' ἑβδομάδα.

Ποιούμενοι ἔκκλησιν πρὸς πάσας τὰς Καθολικὰς καρδίας, ἰδίᾳ δὲ πρὸς ἐκείνας αἷς ἀνετέθη ἡ ὑψηλὴ τῶν πιστῶν διαπαιδαγώγησις, πεπείσμεθα ὅτι αἱ εἰλικρινεῖς ἡμῶν αὗται προθέσεις θέλουσιν εὕρῃ ζωηρὰν ἠχὼ παρ' ἅπασι τοῖς Καθολικοῖς, οἵτινες θέλουσι δράμῃ μὲ τὴν συναίσθησιν ἐκτελέσεως ὑψηλοῦ καθήκοντος καὶ ἔργου θεαρέστου, ὅπως λάβωσι μέρος εἰς τὴν εὐγενῆ ταύτην τῶν Καθολικῶν ἅμιλλαν διὰ τῆς μετὰ ζήλου συμμετοχῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ διαγωνισμῷ.

Πᾶς συνδρομητὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς «**Ἁρμονίας**» καλεῖται νὰ ἐγγράψῃ συνδρομητὰς καὶ ἀποστείλῃ τὰ ὀνόματα καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν των εἰς τὸ Γραφεῖον ἡμῶν. Πρὸς τοῦτο ἀποστέλλομεν **Ἀγγελίας** τῷ αἰτοῦντι.

Ὁ Διαγωνισμὸς ἄρχεται ἀπὸ τῆς **1 Ὀκτωβρίου 1895** ἤτοι ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἑξαμήνου ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐξεδόθη ἡ «**Ἁρμονία**» καὶ λήγει μετὰ δύο μῆνας ἤτοι τὴν **1 Δεκεμβρίου** τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

ΟΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

α') Ὁ ἐγγράψας **ἕνα** καὶ μόνον συνδρομητὴν δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ ἀμέσως μετὰ τὸ πέρας τῶν «**Φυλακῶν**» τοῦ Silvio Pellico τῆς λαμπρᾶς μας ταύτης ἐπιφυλλίδος, αὐτὸ τοῦτο τὸ διήγημα ἐκ 200 καὶ πλέον σελίδων εἰς βιβλίον καλλιτεχνικώτατα τετυπωμένον, ἡ τιμὴ τοῦ ὁποίου ὡρίσθη εἰς δρ. 3,50.

β') Ὁ ἐγγράψας **πέντε** συνδρομητὰς θὰ λαμβάνῃ τὴν «**Ἁρμονίαν**» *δωρεὰν* ἐπὶ ἓν ἔτος, καὶ τὸν Silvio Pellico.

γ') Ὁ ἐγγράψας **δέκα** συνδρομητὰς ἐκτὸς τῆς ἐπὶ ἓν ἔτος *δωρεὰν* λήψεως τῆς «**Ἁρμονίας**», καὶ τοῦ Silvio Pellico, θὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν, νὰ ἴδῃ καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ δημοσιευομένην ἐν ταῖς στήλαις τῆς «**Ἁρμονίας**» δι' ἐξόδων τῆς ἐφημερίδος μετὰ σχετικῆς βιογραφίας.

δ') Ὁ ἐγγράψας **τοὺς σχετικῶς περισσοτέρους** συνδρομητὰς ἐκτὸς τῆς *δωρεὰν* ἐπὶ ἓν ἔτος λήψεως τῆς

«**Ἁρμονίας**» καὶ τοῦ Silvio Pellico, θὰ λαμβάνῃ καὶ τὴν **Ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως** τοῦ Σπυρίδωνος Τρικούπη εἰς τέσσαρας ὀγκώδεις τόμους ἀξίας δρ. 14.

ε') Ὁ ἐγγράψας **μετ' αὐτὸν τοὺς περισσοτέρους** ἤτοι **ὁ δεύτερος**, θὰ λαμβάνῃ *δωρεὰν* τὴν «**Ἁρμονίαν**» ἐπὶ ἓν ἔτος, τὸν Silvio Pellico, καὶ ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῆς **Εἰκονογραφημένης Ἑστίας** τοῦ ἔτους 1894 ἀξίας δραχ. 8.

ς') Οἱ ἀποστέλλοντες ἐκ τῶν πληρωσάντων μόνον διὰ τὴν πρώτην ἑξαμηνίαν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν διὰ τὴν δευτέραν μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου, δικαιοῦνται καὶ οὗτοι νὰ λαμβάνωσι τὸν Silvio Pellico, ὡς περιλαμβάνει ὁ πρῶτος ὅρος.

ζ') Ὡς συνδρομηταὶ πρὸς ἐγγραφὴν κατὰ τὸν διαγωνισμόν, λογίζονται ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ὑπῆρξαν τοιοῦτοι μέχρι τοῦδε.

η') Τὰ ὀνόματα τῶν συναγωνισθησομένων δημοσιευθήσονται ἐν τῇ «**Ἁρμονίᾳ**».

θ') Οἱ ὅροι οὗτοι ἰσχύουσι καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

ι') Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν νέων συνδρομητῶν διὰ τὴν δευτέραν ἑξαμηνίαν ἄρχονται ἀπὸ τοῦδε.

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀξιοτίμων ἡμῶν συνδρομητῶν καὶ ἀναγνωστῶν θέλει μείνῃ χωρὶς νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΑΝΗΘΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΖΟΛΑ ΚΑΙ Η ΛΟΥΡΔΗ

Ἡ ἀνάγνωσις μυθιστορημάτων ἀποτελεῖ σήμερον τὴν τερπνοτέραν ἀσχολίαν τῶν ἐπιδόξων λογίων. Μόλις ἡ νεολαία, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν αὐτῆς σπουδῶν, διασκελίσῃ τὸν οὐδὸν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου, ῥίπτεται ἀφελῶς καὶ ἀπερισκέπτως εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θεᾶς τοῦ ρωμαντισμοῦ, ἐν αὐταῖς ἀναζητοῦσα καλλιέπειαν, σοβαρότητα ὕφους καὶ ὕψος ἰδεῶν! Καὶ ἐὰν μὲν αὕτη περιωρίζετο μόνον εἰς τὰ ἀριστουργήματα τῶν Σατωβριάνδων καὶ Λαμαρτίνων, οὐδὲν θὰ εἶχον νὰ ἀντιτάξω. Οὐδένα ὅμως διέλαθεν, ὅτι παρὰ τὸ γόνιμον δένδρον τῆς ρωμαντικῆς φιλολογίας, ἀνεβλάστησε νόθος παραφυὰς κληθεῖσα ἀποκλειστικῶς πλέον σχολὴ ρωμαντική, ἥτις ἄμοιρος τῆς μεγαλοφυΐας τῶν παλαιῶν ρωμαντικῶν καὶ ἀποστέργουσα τὰς σωστικὰς αὐτῶν ἀρχάς, ἀπήλειψεν ὁλοσχερῶς ἐκ τῶν ἔργων αὐτῆς πᾶν ἴχνος αἰδοῦς καὶ ἠθικῆς. Ἀτυχῶς δὲ εἰς τὸν βορβορώδη τοῦτον πηλὸν ἐναβρύνεται κυλιομένη ἀμέριμνος ἡ νεολαία.

Μάλιστα! ἡ ρωμαντικὴ φιλολογία, ἡ ἄλλοτε αἰωρουμένη εἰς αἰθέρια ὕψη, σύρεται τώρα βυθιζομένη εἰς ἀκαθαρσίας καὶ ἀνηθικότητας, ἀπὸ τὸν Λαμαρτῖνον μεταπεσοῦσα εἰς τὸν Σύην, Κὼκ, Ζολᾶν κτλ. Ὡς ἐκ τούτου σήμερον εἴπερ ποτε δικαιούμεθα νὰ ἀπαγγείλωμεν τὸν ἐπικήδειον εἰς τὴν φιλομουσίαν διὰ τῶν ἑξῆς στίχων τοῦ Γάλλου ποιητοῦ:

»O fille d' Euripide, o belle fille antique
»O Muse qu'as tu fait de la blanche tunique
»Pretresse du saint temple, Oh! que sont [devenus
»Les ornements sacrés que couvraient le [pieds nus,
»Et les cheveux dorés relevés sur la tête?
»Et la grave cothurne et la lyre poète?
. . . . . .
»Tu les as echangé contre des haillons [sales
»Ton beau corps est tombé dans la fange [des Halles
»Et la bouche, oubliant l'idiome du miel
»Qu'elle semblait puiser dans le concert [du Ciel
»Ta bouche aux passions du peuple des [cendue
»S'est ouverte aux jurons de la fille perdue.

Ἡ ἀνύποπτος νεότης κινδυνεύει νὰ καταποντισθῇ, ἐὰν μὴ ἐροδιασθῇ, δίκην **σωσιβίου**, τῶν ἑξῆς σωστικῶν κανόνων παρεχομένων αὐτῇ παρ' ἔμφρονος καὶ πεπειραμένου ἀνδρός.

Κανὼν Α'. Εἶναι ἐπιβλαβὲς πᾶν ἔργον διαθέσεις ἐξεγεῖρον, ἐχούσας ἀποτέλεσμα πάθος τι ἢ παράπτωμα, παρουσιάζον δὲ τῇ φαντασίᾳ πράξεις καὶ λέξεις, ἃς θὰ ἀπέστεργέ τις νὰ ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ πραγματικῶς.

Κανὼν Β'. Εἶναι ἐπίσης ἐπιζήμιον πᾶν ἔργον φύσει τεῖνον νὰ ἀναπτύξῃ ὑπὲρ τὸ δέον τὴν φαντασίαν ἐξάπτον αὐτήν, καθότι αὕτη, οὐ μόνον δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀναπτύξεως, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ὀφείλομεν νὰ τὴν συγκρατῶμεν καὶ περιορίζωμεν ἀρνούμενοι εἰς αὐτὴν ἰσχύν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐχρησιμοποίει πρὸς βλάβην τῶν λοιπῶν διανοητικῶν δυνάμεων.

Κανὼν Γ'. Ἐὰν ἐπιθυμῇς νὰ κρίνῃς ὀρθῶς περὶ τῆς ἀξίας ἑνὸς οἱουδήποτε συγγράμματος, ὀφείλεις προηγουμένως νὰ ἐξετάσῃς τὸν ἑαυτόν σου, ἐὰν θὰ ἔστεργεν ὡς πατέρα ἢ πνευματικὸν διευθυντήν σου τὸν συγγραφέα τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου. Ἐὰν σύγγραμμά τι, λέγει ὁ La Bruyere, ἀνυψοῖ τὸ πνεῦμά σου, ἐμπνέον αὐτῷ εὐγενῆ καὶ γενναῖα αἰσθήματα, μὴ ἀναζητήσῃς ποσῶς ἕτερον κανόνα πρὸς στάθμισιν τῆς ἀξίας του. Τὸ ἔργον ἐξ ἅπαντος ἀνήκει εἰς ἱκανὸν καὶ δόκιμον συγγραφέα.»

Πέποιθα ὅτι ἡ εὐελπις νεολαία δὲν θὰ παρίδῃ, ἀλλὰ θὰ πραγματοποιήσῃ κατὰ γράμμα πρὸς ἴδιον ὄφελος τὰς συμβουλὰς ταύτας.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως τοῦτο μόνον! Ἄνδρες μεγαλεπήβολοι, ἄνδρες φιλότιμοι καὶ φιλόκαλοι ἔδει νὰ συνέλθωσιν, ὅπως κηρύξωσι σταυροφορίαν κατὰ τῶν ἀνηθίκων μυθιστορημάτων, ἅτινα κατεπλημμύρισαν τὴν Εὐρώπην ἅπασαν μέχρις αὐτῆς τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Τὴν σταυροφορίαν ταύτην δέον νὰ ἐνισχύσωσι πάντες οἱ ἀκραιφνεῖς θιασῶται τοῦ χριστιανισμοῦ, καταπολεμοῦντες μέχρις ἐξοντώσεως τὴν πολυκέφαλον τοῦ ρωμαντισμοῦ Ὕδραν. Πολὺ δικαίως ἀνέκραζεν ὁ de Maistre ὅτι «Ἐὰν αἱ ὑπὸ τῶν αἰσχρῶν ἀναγνω»σμάτων ἀπολεσθεῖσαι ψυχαὶ ἐνεφανίζοντο »πρὸ ἡμῶν ἀπαξάπασαι, θὰ ἀπεβαίνομεν »ἄναυδοι καὶ ἐννεοὶ πρὸ τοῦ καταπληκτι»κοῦ αὐτῶν πλήθους. Ἐὰν δὲ τὰ βιβλία »ἠδύναντο νὰ λαλήσωσι, θὰ ἀνεκοίνουν ἡμῖν »τρομακτικὰς ἀποκαλύψεις περὶ τῆς ὀλε»θρίας αὐτῶν ἐπιδράσεως ἐπὶ τῶν ψυχῶν».

*
* *

Τυχαίως πρὸ ἡμερῶν ἔσχον ἀνὰ χεῖρας μυθιστόρημα, ἐπιγραφόμενον *ἡ Λούρδη* ὑπὸ Ε. Ζολᾶ. Διεξερχόμενος δὲ ἐν τάχει τὰς ἀηδεῖς καὶ πλήρεις εἰρωνείας σαρκαστικῆς σελίδας του, ἀνεμνήσθην τῶν λόγων συγγραφέως περιφανοῦς λέγοντος ὅτι, «ὁσάκις συναντῶμεν τοιοῦτόν τι ἔργον, ἐν»τέχνως ὑποκρῦπτον τὸ ψεῦδος ὑπὸ τὸν »μανδύαν τῆς ἀληθείας, ὀφείλομεν αὐτο»στιγμεὶ νὰ προμηθευθῶμεν τὴν βιογρα»φίαν τοῦ συγγραφέως του». Διὰ τῆς προφυλακτικῆς ταύτης προνοίας θὰ ἀνακαλύψωμεν τὰ αἴτια, τὰ ὑποκινήσαντα πρὸς τοῦτο τὸν γράψαντα, καὶ θὰ πεισθῶμεν, ὅτι εἰς πάντα, ἰδίως ὅμως εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μυθιστόρημα, ἐφαρμόζεται μέχρι κεραίας τὸ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος περὶ Διογένους ῥηθέν· «Ἡ ἀκρόασις αὐτοῦ εὐ»φραίνει, μὴ λησμονήσητε ὅμως νὰ ἀνα»βλέψητε εἰς τὸ βάθος τοῦ πίθου του». Πράγματι δὲ ἐάν τις ἐρευνήσῃ, ἔστω καὶ κατ' ἐπιφάνειαν, τὸ ἔργον τοῦ Ζολᾶ, δὲν δύναται ἀλλ' ἢ νὰ οἰκτείρῃ τὴν ἐλεεινὴν ἔμπνευσιν καὶ τὸν κακὸν δαίμονα, τὸν ὠθήσαντα αὐτὸν πρὸς συγγραφὴν τοῦ ἀριστουργήματος (!) τούτου τῆς ρωμαντικῆς του ἱκανότητος. Ἀναντιρρήτως δι' αὐτοῦ ἐπεδίωξε, συνῳδὰ πρὸς τὸν συρμόν, τὸ χρῖσμα

τῆς ἀπιστίας. Καθότι τί ἄλλο σημαίνει ἡ παράλογος ἀμφισβήτησις τοῦ δυνατοῦ τῶν θαυμάτων, ἡ ἄρνησις τῶν ὑπερκοσμίων ἀληθειῶν, ἡ συστηματικὴ διάδοσις τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης καὶ ἐν γένει ἡ ἐπιδίωξις τῆς καταστροφῆς παντὸς ὑπερφυσικοῦ.

Σημειωτέον ὅτι, ἐνόσῳ τις διάγει βίον ἀληθοῦς χριστιανοῦ, εἶναι καταμαγευμένος ἐκ τῆς θρησκείας ταύτης οὐδὲν ἄλλο ἐν αὐτῇ ἀνευρίσκων εἰμὴ καλλονὰς καὶ παρηγορίαν. Ὅταν ὅμως, παρεκτραπεὶς τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀθετήσῃ τὰ ἱερώτερα τῶν καθηκόντων του, ὅταν λησμονήσῃ καὶ τὰς στοιχειωδεστέρας ἀληθείας τότε μόνον ὑπ' αἰρνιδίου φωτὸς (;) καταυγαζόμενος φαντάζεται ὅτι ἀνακαλύπτει ἐν τῷ χριστιανισμῷ πλάνας, ψεύδη καὶ ρυπαρότητας.

Ὁ Ζολὰ ἠθέλησε νὰ ἀπατήσῃ, ἠθέλησε νὰ καταστρέψῃ! πλὴν ὤφειλε νὰ μὴ ἀγνοῇ, ὅτι ἀκριβῶς εἰς τοῦτο συνίσταται ὅλη ἡ δύναμις τῶν ἀνισχύρων. Τί ἀπῃτεῖτο λοιπὸν πρὸς ἐκμηδένισιν τῶν ὑπὸ τῆς Θεομήτορος τελεσθέντων παντοειδῶν θαυμάτων; Γραφὶς δηλητήριον ἐξεμοῦσα κρατουμένη ὑπὸ χειρὸς ἀσεβοῦς καὶ ἱεροσύλου!

Εἰς τὰ ἔργα τοῦ Ζολὰ καὶ ἰδίως εἰς τὸ τελευταῖόν του μυθιστόρημα ἐφαρμόζονται μετὰ πολλῆς ἀκριβείας οἱ περὶ τῶν ἔργων τοῦ Voltaire παρὰ τοῦ Victor Hugo, πρὶν ἢ ἀπολέσῃ τὸ χριστιανικὸν αἴσθημα, γραφέντες ἑπόμενοι στίχοι:

«Plein de ces chants honteux degoût de la memoire
»Un vieux livre est là-haut sur une vielle armoire
»Par quelque vil passant dans cette ombre oublié
»Roman du dernier siècle, oeuvre d' ignominie!
»Voltaire allor regnait, ce singe de génie,
»Chez l' homme en mission par le diable envoyé! . . .
. . . . . .
»Hélas si ta main chaste ouvrait ce livre infâme,
»Tu sentirais soudain, Dieu mourir dans tonâme,
»Ce soir tu pencheras ton front triste et rêveur
»Pour voir passer au loin, dans quelque verte allée
»Les chars etincelants à la roue étoilée:
»Et demain tu rirais de la sainte pudeur!»

Οἱ ἀληθεῖς εὐσεβεῖς ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Παρθενομήτορος στρατευόμενοι, δὲν εἶναι, ὡς νομίζει ὁ συγγραφεὺς τῆς Λουρδῆς, εὔπιστοι εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε νὰ δύναται οὗτος νὰ γελᾷ εἰς βάρος των. Γνωρίζουσιν ὅτι ὁ καλὸς οὗτος κύριος ἀρνεῖται ἀλήθειαν καταφανεστάτην, ἣν διὰ τῶν δακτύλων του ἤγγισεν: Δὲν ἀγνοοῦν ποσῶς τὴν σπουδαιότητα τῶν συνεπειῶν, αἵτινες θὰ ἀπέρρεον ἐκ τῆς μεταστροφῆς τοιούτου συγγραφέως, εἶναι δὲ ἐντελῶς πεπεισμένοι, ὅτι αὗται αἱ συνέπειαι, αἱ ταράσσουσαι τὸν ὕπνον τοῦ Ζολὰ καὶ ἐπιβάλλουσαι αὐτῷ θυσίας, ἃς δὲν ἦτο καθόλου διατεθειμένος νὰ ὑποστῇ, ἦσαν τὰ αἴτια τὰ παρεμποδίζοντα αὐτόν, νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ θαύματα τῆς Λουρδῆς.

Ποιοῦμαι ἔκκλησιν εἰς τὴν συνείδησίν του· αὐτὸς ὁ διακαὴς πόθος δι' οὗ προσπαθεῖ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰ ὑπὸ τῆς Ἀμιάντου Παρθένου ἀπεργαζόμενα θαυμάσια, αὐτὴ ἡ μανία, δι' ἧς πειρᾶται νὰ κατασβέσῃ τὴν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν χριστιανῶν πίστιν, εἶναι ἀγάπη ἢ μῖσος πρὸς τὴν ἀλήθειαν; Εἶναι πεποίθησις ἢ αὐταπάτη; Ὁ συγγραφεὺς ἀντιφάσκων πρὸς ἑαυτὸν λέγει ὅτι εἶναι ἀμφότερα. Ἀλλ' ἡ ταυτόχρονος παραδοχὴ καὶ ἄρνησις τοῦ δυνατοῦ τῶν θαυμάτων συνεπάγεται πίστιν καὶ ἔλλειψιν πίστεως πρὸς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Ὑψίστου, ὅτι 2×2 κάμνουν καὶ δὲν κάμνουν 4. Ἂς μᾶς εἴπῃ λοιπὸν προηγουμένως, ἐὰν πιστεύῃ εἰς τὴν ὕπαρξιν Ὄντος ὑπερτάτου, αἰωνίου, παντοδυνάμου, ἀπείρου . . . .

Πολύκαρπος Βεντούρας.

ΤΑ ΕΝ ΒΕΛΓΙΩι

Παράδειγμα ἀξιοθαυμάστου πατριωτικῆς ἀντοχῆς παρέχει ἡμῖν πρὸ πολλοῦ τὸ μικρὸν μὲν ἀλλ' ἰσχυρὸν Βέλγιον πρὸ τοῦ εἰσβαλόντος δίκην ὁρμητικοῦ χειμάρρου μασσωνισμοῦ, ὅστις κατορθώσας νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ κράτος, μόνον τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἔκλυσιν ἐπέφερεν ὠθήσας αὐτὸ πρὸς τὸ χεῖλος τῆς τελικῆς καταστροφῆς του.

Ἀπὸ τοῦ 1830 ὅτε ὁ Κάρολος Rogier ἐκήρυττε πρὸς τὸν μαινόμενον ὄχλον τὴν ἄρνησιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, ἔκτοτε ὡσεὶ ἀπαισία μοῖρα ἐπεκάθισεν ἐπὶ τοῦ γενναίου ἔθνους ὅπερ τόσους ἥρωας ἔν τε τῇ θρησκείᾳ καὶ τῇ πολιτείᾳ εἶχεν ὑποδείξει.

Οἱ αὐθάδεις νικηταὶ οὐ μόνον τὰ ἐπαρχιακὰ καὶ δημοτικὰ συμβούλια κατέλαβον καὶ τὸ σύνταγμα ἐπέβαλον καὶ βουλευτὰς ἀντιχριστιανοὺς ἐξελέξαντο, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκπαιδευτικὰς ἕδρας εἰς χεῖρας τῶν ὑλιστῶν καὶ ἀθέων ἔρριψαν, καὶ ἐν γένει τοὺς μισοῦντας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ περιέβαλον διὰ τῆς εὐνοίας αὐτῶν.

Τοιοῦτο ἐν συνόψει τὸ ὀλέθριον ἔργον τοῦ σατανικοῦ μασσωνισμοῦ! Εὐτυχῶς ὅμως τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς ἀντεκδικήσεως ὅπερ πρὸ πολλοῦ συνταράττει τὴν Εὐρώπην εἰσέδυσε καὶ εἰς τὸ Βέλγιον, οἱ μέχρι τότε ἐν ἀδρανείᾳ καθεύδοντες ἀρουπνίσθησαν τέλος καὶ ἐπωφελούμενοι τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου κατέδειξαν ὅτι ἡ πατρὶς αὐτῶν δὲν ἦτο κληροδότημα τῶν μασσώνων, ἀλλ' ἀνῆκεν ἐπίσης πρὸς τοὺς Καθολικοὺς τοὺς ἀποτελοῦντας μάλιστα τὴν ἀπόλυτον πλειοψηφίαν, οἵτινες, λαβόντες τὰς ἡνίας τοῦ κράτους εἰς χεῖρας αὐτῶν, ἐπανέφερον τήν τε εὐνομίαν διὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τὴν παλινόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων. Τὸ τοιοῦτο δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ ἐγείρῃ τὰ πλήρη ρθόνου καὶ ρθορὰν ἀποπνέοντα αἰσθήματα τῶν μασσώνων, οἵτινες ἐπ' ἐσχάτων λαβόντες ἀφορμὴν ἐκ τοῦ ψηφισθέντος νόμου τοῦ ἐπιβάλλοντος ὑποχρεωτικὴν τὴν διδασκαλίαν τῆς κατηχήσεως ἐν τοῖς σχολείοις, συνέλεξαν ἐκ τῶν τριόδων τοὺς ἀέργους πρὸς οὓς ἥνωσαν καὶ τὰ ὀλίγα λείψανα τοῦ ἐπικρατήσαντος ἄλλοτε μασσωνισμοῦ, ὅπως διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος ἐπιβάλωσι τὴν γνώμην αὐτῶν ὡς κοινὴν γνώμην. Πλὴν μάτην ἐπόνησαν! Ἡ κοινὴ γνώμη ἡ ἐκπροσωπουμένη παρὰ τῶν ἐπιψηφισάντων τὸν ἐν λόγῳ νόμον ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ ἐν τῇ βουλῇ ἐματαίωσε τὰ ἔκνομα αὐτῶν σχέδια, ἑνὸς μόνον ἀποδειχθέντος διὰ μυριοστὴν ἤδη φορὰν ὅτι οἱ μασσῶνοι δὲν διστάζουσιν οὐδὲ πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος ἀρκεῖ μόνον οἱ σατανικοὶ αὐτῶν σκοποὶ νὰ ἐπιτύχωσιν.

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἀδρότητος ὑπαγορεύσεις.

Παρακαλοῦμεν τὰς ἀξιοτίμους συναδέλφους τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ὅσαι ἔχουσι τὴν καλωσύνην νὰ λαμβάνωσιν εἰδήσεις ἐνίοτε δὲ καὶ ἄρθρα ὁλόκληρα ἐκ τῆς «*Ἁρμονίας*», νὰ ἔχωσιν ἐπίσης τὴν ἀδροφροσύνην νὰ λέγωσι πόθεν τὰ ἀρύονται. Ἕκαστος πρέπει νὰ σέβηται τὴν περιουσίαν τοῦ ἄλλου εἴτε ὑλικὴ εἴτε πνευματικὴ εἶναι αὕτη. Οὐδεμία δὲ ἐντροπὴ ὑπάρχει ἐν τῇ ἀναδημοσιεύσει ὅταν ἀναφέρηται ἡ ἐφημερὶς ἐκ τῆς ὁποίας ἡ εἴδησις ἐλήφθη, ἄλλως ἀποτελεῖ παράβασιν τῶν στοιχειοδεστέρων δημοσιογραφικῶν κανόνων, οὖσα καθαρὰ κλεψιτυπία.

Αἰμίλιος Προσαλέντης.

Εἰς τὰς προθήκας τοῦ πιλοποιείου τοῦ κ. Β. Κασδόνη, εἶχεν ἐκτεθῇ ἐπί τινας ἡμέρας ὑδρογραφία τοῦ παρ' ἡμῖν θαλασσογράφου κ. Αἰμιλίου Προσαλέντη. Ἡ εἰκών, μεγάλου σχήματος, παριστᾷ γυμνάσιον πυροβόλου ἐπὶ καταστρώματος πολεμικοῦ ἀτμοπλοίου. Περὶ τὸ πυροβόλον τετρὰς ναυτῶν ἀσχολεῖται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τούτου, ἐν ᾧ εἰς τὸ βάθος φαίνονται ἕτεροι ναῦται εἰς ἄλλα ἀσχολούμενοι. Τὸ θέμα εἶνε ἀληθῶς χαριέστατον καὶ κατὰ πρῶτον βλέπομεν ζωγράφον Ἕλληνα ἀσχολούμενον εἰς τὸν ἐσωτερικὸν βίον τοῦ πλοίου, ἀπεικονίζοντα δὲ σκηνὰς τοῦ καθημερινοῦ βίου τῶν ναυτῶν, οἵτινες τόσην ζωήν, τόσην χάριν καὶ τοσοῦτο θέλγητρον ἔχουσιν. Ὁ κ. Προσαλέντης κατὰ τοῦτο ἀκολουθεῖ τὸν Γάλλον ὑδατογράφον Bourjain, ὅστις περὶ τοιαῦτα θέματα ἀσχολεῖται καὶ κατέστη ἤδη ὀνομαστός.

Ὁ ἡμέτερος διάσημος ζωγράφος τυγχάνει ἄξιος θερμοτάτων συγχαρητηρίων.

Λαυρέντιος Καμιλέρης.

Ἐξ Ἰταλίας ἐπέστρεψεν εἰς Κέρκυραν ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης Λαυρέντιος Καμιλέ-

ρης, εὐδοκίμως ἀποπερατώσας εἰς τὴν ἐν Νεαπόλει Βασιλικὴν μουσικὴν Σχολὴν τὰς σπουδάς του καὶ λαβὼν μετὰ αὐστηροτάτην δοκιμασίαν τὸ πρῶτον δίπλωμα. Ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων δὲ πιστοποιητικῶν, ἅτινα ἔδωκαν εἰς αὐτὸν οἱ καθηγηταὶ τοῦ ρηθέντος ἱδρύματος, ἐξάγεται ὅτι οὗτος εἶνε ἱκανότατος συνθέτης, ἄριστος κλειδοκυμβαλιστὴς καὶ δεινὸς διευθυντὴς ὀρχήστρας. Ὁ κ. Καμηλιέρης προτοῦ ἀναχωρήσῃ ἐκ Νεαπόλεως παρέσχε δημοσίως δείγματα τῆς ἱκανότητός του, χειροκροτηθεὶς ἀπὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον.

Τὰ θερμότατα ἡμῶν συγχαρητήρια εἰς τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην ἐφ' ᾧ ἡ μουσοτραφὴς Κέρκυρα δικαίως δύναται νὰ σεμνύνηται.

Αἱ Ἰταλικαὶ Σχολαί.

Κατ' ἀπόφασιν τῆς ἰταλικῆς Κυβερνήσεως μετερρυθμίσθησαν αἱ παρ' αὐτῆς ἐνταῦθα διατηρούμεναι δημοτικαὶ σχολαὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Αἱ τρεῖς τάξεις τοῦ νηπιαγωγείου συνεχωνεύθησαν εἰς μίαν μόνον, ηὐξήθησαν ὅμως κατὰ δύο τάξεις, συμπληρωθεῖσαι αἱ δημοτικαὶ σχολαὶ τῶν ἀρρένων καὶ τῶν θηλέων ἀποσταλέντων τῶν διορισμῶν τῶν νέων διδασκάλων.

Αἰδ. Ἀντώνιος Ροῦσσος.

Ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ εὐπαίδευτος ἐφημέριος Πύργου-Καλαμῶν αἰδ. Δὸν Ἀντώνιος Ροῦσσος, ὃν μετὰ χαρᾶς εἶδον οἱ ἐνταῦθα πολυπληθεῖς αὐτοῦ φίλοι. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέρχεται εἰς τὴν γενέτειραν Σύρον ἔνθα θέλῃ διατρίψῃ ἐπὶ μῆνα.

† Μάρκος Πρίντεζης.

Τὴν παρελθοῦσαν, Κυριακὴν ἀπεβίωσεν ἐν ἐσχάτῳ γήρατι ἐν μέσῳ τῶν πολυπληθῶν αὐτοῦ τέκνων ὁ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐνταῦθα ἐγκατεστημένος ἀξιότιμος κ. Μάρκος Πρίντεζης, Σύριος τὴν καταγωγήν. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο χθὲς ἐν συρροῇ κόσμου καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐνταῦθα Συρίων. Τὰ συλλυπητήρια ἡμῶν εἰς τὰ πολυπληθῆ αὐτοῦ τέκνα.

Ο ΕΞΩ ΚΟΣΜΟΣ

Ἐν Ἴσχλ.

Εἶναι ἀκριβῶς τὸ μέρος τοῦτο τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἕλκει τὴν προσοχὴν τῆς Εὐρώπης ἢ τοὐλάχιστον τῶν Κυβερνήσεων καὶ τῶν ἐφημερίδων.

Ἀρκετὸς ἀριθμὸς προσώπων ὑψηλῶν καὶ βαρυνόντων εἰς τὴν συνείδησιν τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης συνηθροίσθη ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ τῶν λουτρῶν πέριξ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρουμανίας.

Ἐν Ἴσχλ ἐπορεύθησαν ὁ πρίγκηψ Χοενλόε, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Γερμανίας, ὁ κόμης Γολουρόβσκη ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Αὐστρίας, ὁ κόμης Κηλμάνσεγ πρωθυπουργὸς τῆς Αὐστρίας, ὁ βαρῶνος Βάνφυ πρωθυπουργὸς τῆς Οὐγγρικῆς Βουλῆς καὶ ὁ κ. Καλέϋ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἐπίσης θὰ ὑπάγωσιν, ἐὰν δὲν ἔρθασαν ἤδη, ὁ κόμης Ἔουλενβουργ πρέσβυς τῆς Γερμανίας ἐν Βιέννῃ καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Σερβίας Σίμιτς.

Ἡ σύγχρονος αὕτη συνάθροισις τόσων ἐξεχόντων προσώπων ἐπιβεβαιοῖ τὰς ὑπονοίας ὅτι τὰ πράγματα τῆς Εὐρώπης ἔφθασαν εἰς τοιοῦτο σημεῖον ὥστε θὰ τύχῃ ἀνάγκη τῆς μεγαλειτέρας ψυχραιμίας καὶ καλῆς θελήσεως, ἵνα μὴ ταραχθῇ ἡ εὐρωπαϊκὴ εἰρήνη.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Μᾶς γράφουσιν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ ἡμερομηνίαν 6 τρ. μ.:

«Σήμερον τὴν πρωΐαν περὶ τὴν 10ην ὥρ. πρὸ μεσημβρίας ἐτελέσθη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Μπουγιούκτερε (Buyktere) μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ πρό τινων ἡμερῶν ἀποβιώσαντος πρέσβεως τῆς Ἰταλίας κ. Καταλάνη.

Παρῆν τὸ Διπλωματικὸν σῶμα, αἱ ἀρχαί, τὸ προσωπικὸν τῆς Ἰταλικῆς πρεσβείας, ἡ Ἰταλικὴ παροικία καὶ πλῆθος λαοῦ.»

Ἐν Κίνᾳ.

Ὁ τηλέγραφος ἀνήγγειλεν ἡμῖν φοβερὰς σφαγὰς τῶν εὐρωπαίων ἱεραποστόλων λαβούσας χώραν ἐν Κίνᾳ ὑπὸ φανατικῶν ἰθαγενῶν. Πλεῖστοι ἱεραπόστολοι καὶ καλόγραιαι ἔπεσαν θύματα τοῦ μαινομένου ὄχλου.

Αἱ Κινεζικαὶ ἀρχαὶ ἀπεδείχθησαν ἀνίκανοι πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως.

Αἱ Δυνάμεις ἀπέστειλαν στόλους. Ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας ἀπῄτησε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τῶν ἐνόχων. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καίτοι οὐδεὶς Ἀμερικανὸς ἐφονεύθη ἐν τούτοις ἀπῄτησαν ἱκανοποίησιν διὰ τὰς καταστραφείσας Ἀμερικανικὰς μονάς, ἀπεβίβασαν δὲ καὶ στρατόν.

Ἐν Ἀβυσσινίᾳ.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον αἱ φίλα φρονοῦσαι τῇ Ἰταλικῇ κυβερνήσει ἐφημερίδες ἀγγέλλουσιν ὅτι ἐν συμβουλίῳ μεταξὺ Κρίσπη, Βλάνκα, Μοτσέννη καὶ τοῦ στρατηγοῦ Βαρατιέρη ἀπεφασίσθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου ὁ πόλεμος κατὰ τῆς Ἀβυσσινίας.

Πρὸς τοῦτο θὰ ἀποσταλῶσιν 20 χιλιάδες ἀνδρῶν μετὰ 48 πυροβόλων.

Ἐκ τούτων θὰ ἦναι 5,000 λευκοί, 8,000 ἰθαγενεῖς ἀβυσσινοί, 3,000 ἐκ τῶν συμμάχων ἐν Ἀφρικῇ χωρῶν, καὶ 4,000 ἐκ τῶν ἐντοπίων κινητῶν στρατευμάτων.

Ὁ στρατηγὸς Βαρατιέρης θὰ διευθύνῃ τὴν ἐκστρατείαν καὶ ὁ στρατηγὸς Ἀριμόνδης θὰ διαμένῃ μεταξὺ Κασσάλας καὶ Ἀτβάρας ἔχων σῶμα ἐκ τρισχιλίων ἀνδρῶν.

Ἐν τούτοις ὑπάρχει ἡ ἰδέα ὅτι οὐδὲν ἀπεφασίσθη καὶ ὅτι αἱ εἰδήσεις αὗται δὲν εἶναι ἀληθεῖς. Ἴδωμεν.

Ἐν Μαρόκῳ.

Ἐπισήμως ἀνεκοινώθη ὅτι ἐπῆλθε πλήρης συμφωνία μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Ἀγγλίας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Μαρόκου καὶ ὅτι αἱ σχέσεις τῶν δύο τούτων ἐθνῶν εἶναι φιλικώταται. Σχετικῶς πρὸς τὴν εἴδησιν ταύτην ἀγγέλλεται ὅτι ἀγγλικὸς στόλος συγκείμενος ἐκ πέντε θωρηκτῶν καὶ τινων τορπιλλοβόλων ἀπέπλευσε πρὸς τὰ μέρη τοῦ Μαρόκου.

Ἐν Πετρουπόλει.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἀβυσσινίας ἀνεχώρησεν ἐκ Πετρουπόλεως τὴν 8 τρ. μ. Εἰς τὸν σταθμὸν συνώδευσαν τοὺς ἀπεσταλμένους ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ Φρούραρχος. Εἷς τῶν πολιτῶν ἀποχαιρετῶν αὐτοὺς ηὐχήθηὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν Ρωσσίας καὶ Ἀβυσσινίας.

Ὁ Τσάρος ἀπένειμε παράσημα εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους.

Η "ΑΡΜΟΝΙΑ,, ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Τακτικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ.

17 Ἰουλίου.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ αἰδ. πατρὸς Ἀρσενίου Π ἡγουμένου τῆς ἐν Κρυπτοφέρρῃ μονῆς τῶν Βασιλειανῶν εἰς τὴν ποιμαντορικὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἕλληνος Μητροπολίτου Σμύρνης πανιερ. Βασιλείου, ἥτις ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τῆς ἀξιοτίμου «Ἁρμονίας» μεταγλωττισθεῖσα εἰς τὴν Γαλλικὴν ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐφημερίδος Levant-Herald καὶ τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐκδιδομένης γαλλικῆς τοιαύτης Impartial.

Ἡ «Ἀμάλθεια» ἑλληνικὴ Σμυρναϊκὴ ἐφημερὶς ποιουμένη λόγον περὶ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, λέγει: «Δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν λύπην ἡμῶν διὰ τὴν χρῆσιν τῆς λέξως *λιβέλλου*, τίτλου δοθέντος εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν ὑπὸ τοῦ αἰδ. πατρὸς Ἀρσενίου».

Ἡ «Ἀμάλθεια» ἀπατᾶται. Ὁ αἰδ. πατὴρ Ἀρσένιος οὐδόλως μετεχειρίσθη ἐν τῇ ἀπαντήσει αὐτοῦ τὴν λέξιν *λίβελλον*. Ἡ λέξις αὕτη ἀναμφιβόλως ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ Levant-Herald, κακῶς ἐννοεῖται μεταφρασθεῖσα. Εἰς ἀπόδειξιν δὲ τῆς ἀληθείας τῶν ἀνωτέρω, προκαλοῦμεν τὴν «Ἀμάλθειαν» ὅπως ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἀπαντήσει τὴν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 13 φύλλῳ τῆς Ἀθηναϊκῆς «Ἁρμονίας» δημοσιευθείσῃ ἀνεύρῃ ἡμῖν τὴν λέξιν ταύτην.

Ἐπίσης ἡ «Ἁρμονία» Σμύρνης ἑλληνικὴ καὶ αὕτη ἐφημερίς, ὑπεσχέθη εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς ὅτι θέλει ἀπαντήσῃ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τοῦ πατρὸς Ἀρσενίου.

* *
*

Δραστηρίως ἐργάζονται ἐν τῷ Πατριαρχείῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὸς σύνταξιν τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον Praeclara τοῦ σοφοῦ Λέοντος ΙΓ'. Καθ' ἃς ἔχω πληροφορίας, ἡ ἀπάντησις αὕτη θὰ γραφῇ Ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστί.

Ἀνυπομόνως ἀναμένοντες τὴν ἀπάντησιν ταύτην μὴ παύσωμεν δεόμενοι ἵνα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπιφοιτήσῃ τοῖς ἀρχηγοῖς τῆς ἑλληνικῆς διεστῶσης Ἐκκλησίας ἵνα ἀπαντήσωσι διὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης εἰς τὴν πλήρη ἀγάπης πρόσκλησιν τοῦ Ἄκρου Ἀρχιερέως Πάπα Λέοντος ΙΓ' λέγοντος: «Ἀδελφοὶ διεστῶτες, ἡ καρδία Ἡμῶν εἶναι ἀνοικτὴ δι' Ὑμᾶς, ἀπαντήσατε διὰ

τῆς αὐτῆς ἀγάπης ἐν Χριστῷ ἥτις ἐμπνέει καὶ Ἡμᾶς».

* * *

Ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος ἐχορήγησε τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει πατέρας τῆς «Ἀναλήψεως» (Assompsionistes) ἵνα ἱδρύσωσι τὰ δύο νέα σχολεῖα τοῦ Κατίκιοϊ καὶ τοῦ Σταμπούλ, περὶ τῶν ὁποίων ἐπραγματεύθην ἐν προγενεστέρᾳ μου ἀνταποκρίσει. Ἡ ἐν Λυῶνι ἑδρεύουσα ἑταιρία ὑπὲρ «Διαδόσεως τῆς Πίστεως», ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς πρὸς ἀνίδρυσιν ἀνωτάτου ἐκπαιδευτηρίου ἢ Πανεπιστημίου σκοπὸς τοῦ ὁποίου θὰ ἦναι ἡ τελεία μόρφωσις τῶν Ἑλλήνων Καθολικῶν Οὐνιτῶν ἱερέων. Ἡ σχολὴ αὕτη θέλει ἐγκαθιδρυθῇ ἐν τῷ μεγάλῳ κτιρίῳ ὅπερ πρό τινων ἐτῶν ἀνήγειραν οἱ Αἰδ. πατέρες τοῦ τάγματος τοῦ Ἰησοῦ ἐν Πέρᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, γνωστὸν νῦν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Πουλχερίας. Μὲ τὸ κτίριον τοῦτο συνδέεται ὡραία τις ἐκκλησία ἐν ᾗ θὰ τελῶνται αἱ θεῖαι τελεταὶ κατὰ τὸ ἑλληνικὸν ἐκκλησιαστικὸν τυπικόν. Ἡ ἀνωτέρα διεύθυνσις τοῦ σχολείου τούτου θὰ ἀνατεθῇ εἰς τοὺς αἰδ. πατέρας Βασιλειανοὺς τῆς ἐν Κρυπτοφέρρῃ Μονῆς, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ δοθῶσιν βοηθοὶ οἱ καλλίτεροι τῶν μαθητῶν τοῦ ἐν Ρώμῃ ἑλληνικοῦ ἱεροσπουδαστηρίου τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου.

Σμυρναῖος.

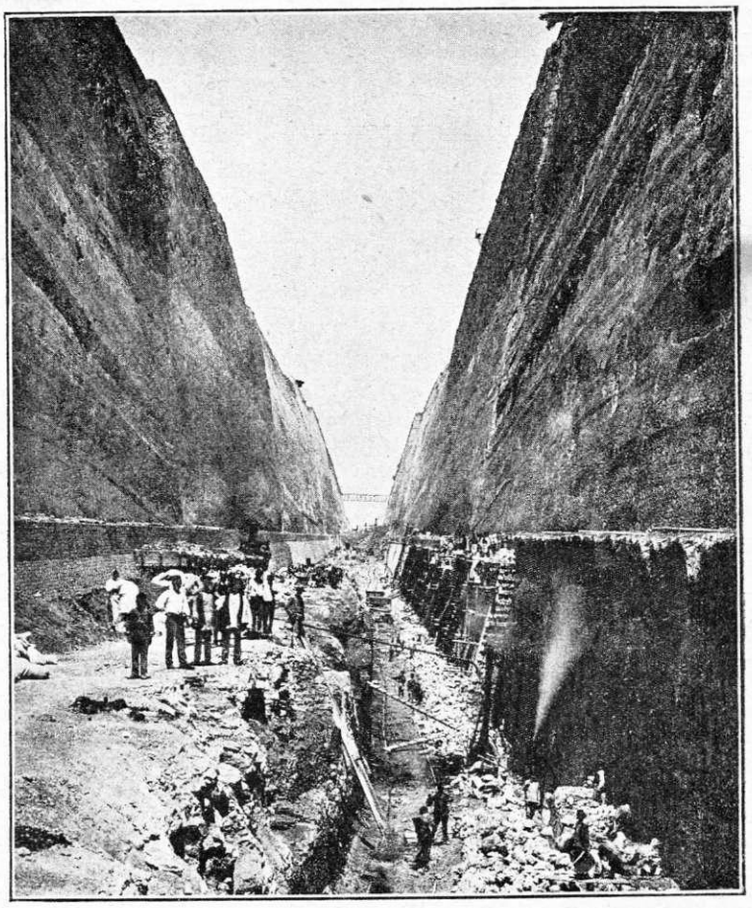

Ο ΙΣΘΜΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ

«Μετὰ μεγίστης χαρᾶς δημοσιεύομεν τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον χαρίεν καὶ ἐπίκαιρον τοῦτο ἄρθρον χάριν τῶν ἀξιοτίμων ἡμῶν ἀναγνωστριῶν. Ἡ μελέτη αὕτη προερχομένη ἐκ γυναικείας λεπτῆς καὶ νευρώδους γραφίδος, εὐελπιστοῦμεν ὅτι θέλει τύχῃ εὐμενοῦς ὑποδοχῆς, ἐπιεικῶς δὲ θέλουσι κριθῇ αἱ ἀξιότιμαι ἡμῶν καθολικαὶ συνεργάτιδες, αἵτινες δὲν ἐδίσταση νὰ προσφέρωσιν ἡμῖν τὴν γραφίδα αὐτῶν, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς εὐχαρίστως ἀποδεχόμενοι προτείνομεν ὡς παράδειγμα, ἐπωφελούμενοι τῆς περιστάσεως ὅπως καὶ πάλιν καλέσωμεν πρὸς συνδρομὴν ἡμῶν ἁπάσας τὰς Καθολικὰς γραφίδας παρ' οἱουδήποτε φύλου καὶ ἂν προέρχωνται αὐταί. Ἡ «**Ἁρμονία**» θέλει ἐπιζητήσῃ, ὡς πάντοτε, ἵνα ἐν ταῖς στήλαις αὐτῆς ἐνυπάρχῃ ἀναμεμιγμένον τὸ ὠφέλιμον μετὰ τοῦ τερπνοῦ».

Εἶμαι βεβαία, φίλαι μου ἀναγνώστριαι, ὅτι παρατηροῦσαι τὸν ὡραῖον τίτλον τῆς «**Ἁρμονίας**» θὰ ἐσχηματίσατε εἴτε ἐν ἐπιγνώσει εἴτε ὄχι, τὸν ἑξῆς ἀκαταμάχητον συλλογισμόν:

Εἰς πᾶν ὅτι εὑρίσκεται ἐν «*Ἁρμονίᾳ*» μετὰ τῆς φύσεως ἔχω δικαίωμα. Ἀλλὰ τὸ ποδήλατον ὡς ἀναπτύσσον *Ἁρμονικῶς* τὸ σῶμα εὑρίσκεται ἐν *Ἁρμονίᾳ* μετὰ τῆς φύσεως, ἄρα ἐπὶ τοῦ ποδηλάτου ἔχω δικαίωμα.

Πραγματικῶς οὐδεὶς θεῖος ἢ ἀνθρώπινος νόμος σᾶς ἀπαγορεύει τὸ ποδήλατον. Ἐν τούτοις γνωρίζω ἕτερόν τι εἶδος νόμων τὸ ὁποῖον εἶναι κεχαραγμένον εἰς τὰ ἐνδότατα τῆς φύσεώς σας, ἀποτελοῦν οὕτως εἰπεῖν εἶδος τι νόμου φυσικοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βασιζομένη θὰ ἀποδείξω, ὅτι τὸ ***ποδήλατον δὲν εὑρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τῆς γυναικός.***

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὄρους Σίναϊ δὲν πρόκειται οὔτε νὰ στηλιτεύσω οὔτε νὰ κεραυνοβολήσω· ἐὰν εἴπω λέξεις τινὰς ψυχράς, τοῦτο θὰ πράξω μόνον καὶ μόνον ἐξ ἀγάπης πρὸς ὑμᾶς.

Πρό τινος χρόνου ζῶ ὄχι ὡς ὑμεῖς, ἀλλὰ μεταξὺ ὑμῶν, οὐδέποτε παύσασα νὰ σᾶς προσβλέπω μὲ ὄμμα ἀνήσυχον.

Νέα κυρία, εἴκοσι ἢ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἑκουσίως θὰ ἔλεγον «ὅτι ἐπλάσθης ὑπὸ τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν Χαρίτων» πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς παρῳδίας τὴν ὁποίαν σὺ ἡ ἰδία κάμνεις περὶ τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον καλεῖται *ἑαυτός σου*; Ὅταν ποδηλατεῖς ἀναρριχουμένη ἐπὶ τοῦ μηχανικοῦ σου τούτου δρομέως τοῦ προσφιλοῦς σοι ποδηλάτου, εἰπέ μοι ποῦ εἶναι ἡ φυσικὴ χάρις τῶν κινήσεών σου, ἡ κομψότης τοῦ στέρνου σου, ἡ χαρίεσσα τῆς κεφαλῆς σου στροφή, τὰ θελκτικὰ βλέμματα καὶ χαρακτηριστὰ τὰ ὁποῖα σὲ διακρίνουσι τῶν λοιπῶν πλασμάτων; Ἡ ἱππασία σοὶ ἀφίνει ἄθικτα πάντα ταῦτα χάρις εἰς τὴν κυμαινομένην σου ἐσθῆτα, εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ εὐπρέπειαν τῆς στάσεώς σου, εἰς τὸ εὔκαμπτον σκῆπτρον ὅπερ κρατεῖς ἐπὶ τῆς χειρός σου, ὁμοιάζεις πρὸς βασίλισσαν δαμάζουσαν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν της πάντα τὰ ὄντα.

Ἐπίσης ἱππεύουσα ἐν μέσῳ τῶν δασῶν ἢ ἐπὶ τῶν ἐξοχικῶν ὁδῶν τὸ βλέμμα τῶν διαβατῶν σὲ χαιρετᾷ εὐσεβάστως.

Ἀλλὰ τὸ ποδήλατον καὶ τὰ παρεπόμενά του;! Ὦ! ἐπίτρεψόν μοι νὰ εἴπω ὅτι σὲ μετασχηματίζει εἰς ὃν τὸ ὁποῖον δὲν τολμῶ νὰ εἴπω καὶ περιγράψω. Πλὴν εἶναι περιττὸν διότι τὸ ἀκούεις παρὰ τοῦ πλήθους ὅπερ ἵσταται πρὸ τῆς διαβάσεώς σου ψιθυρίζων λέξεις τινάς...

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται μόνον περὶ τῶν ἐξωτερικῶν σου θελγήτρων καὶ τῆς ἠθικῆς ἐντυπώσεως ἣν παράγεις ποδηλατοῦσα, πρόκειται περὶ τῶν ἱερωτέρων σου καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων τὰς ὁποίας ἔχεις ἀναλάβῃ πρὸ τῶν συγγενῶν σου καὶ τῆς κοινωνίας ὁλοκλήρου.

Ὑπάρχουσί τινες, οἵτινες μὴ κατανοοῦντες τὴν ἀποστολὴν των ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐπιθυμοῦσι νὰ χαρισθῶσιν εἰς ὑμᾶς λέγοντες ὅτι τὸ ποδήλατον εἶναι ἀβλαβὲς ἢ καὶ ὑγιές... ἄλλοι πάλιν σοβαρώτεροι διαβλέπουσιν ἐν αὐτῷ ἄμεσον κίνδυνον...

Συμβαίνει περὶ τοῦ ποδηλάτου ὅτι καὶ περὶ τῶν λουτρῶν. Ὁ μὲν τῶν ἰατρῶν

σᾶς τὰ διατάττει διότι εἶναι τοῦ συρμοῦ καὶ διότι ὀλίγον ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς ὑγείας σας . . . ὁ δὲ εὐσυνείδητος καὶ καλὸς ἐπιστήμων θὰ σᾶς τὰ ἀπαγορεύσῃ, ἔστω καὶ ἂν διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ περιπέσῃ εἰς τὴν δυσμένειάν σας . . .

Σὺ νεᾶνις 13 ἢ 14 ἐτῶν νομίζεις ὅτι ἕνεκα τῆς ἡλικίας σου ταύτης σοὶ ἐπιτρέπεται νὰ παραδίδησαι εἰς τὰ γυμνάσια εἰς τὰ ὁποῖα οἱ νέοι ἀδελφοί σου ἐκγυμνάζονται ; Ὤ ! ὄχι· ἕκαστον ὃν πρέπει νὰ διατηρῆται εἰς τὴν θέσιν ἣν ἡ φύσις ἔδωκεν αὐτῷ, ὅπως τηρήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν του εἴτε ἀπόλυτον εἴτε σχετικήν. Ναί γελᾷς διὰ γέλωτος ἠχηροῦ καὶ δὲν μὲ ἐννοεῖς. Πλὴν ἐγὼ ὁμιλῶ μᾶλλον δι' ἐκείνους οἵτινες ἔχουσι καθῆκον περὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀναπτύξεώς σου. Πατέρες καὶ μητέρες, οἵτινες ἀγαπᾶτε τὰ τέκνα σας, εἰπέτε μοι, τί κερδίζουσιν αἱ νέαι σας πιθηκίζουσαι καὶ ἀπομιμούμεναι τοὺς συνομιλήκας των νέους : Ἐνδυόμεναι σχεδὸν ὡς αὐτοί, ὁμιλοῦσαι ὡς αὐτοί, ζῶσαι ὡς αὐτοί, ἀπόλλυσιν ὅλην τὴν γυναικείαν αὐτῶν ἀξιοπρέπειαν. Ποῖος εἶναι ὁ νοήμων καὶ σοβαρὸς ἐκεῖνος νέος ὅστις γνωρίζων τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου θὰ συγκατανεύσῃ νὰ λάβῃ ὡς σύντροφον τοῦ βίου του μανιώδη τινὰ ποδηλατήτριαν :

Μίαν ἔτι λέξιν προτοῦ τελειώσω εἰς ὑμᾶς αἵτινες θὰ εἴχετε δικαίωμα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν γυναικῶν ἂν ἐσέβεσθε πλειότερον ὑμᾶς αὐτάς. Θὰ ἦτο χιλιάκις προτιμώτερον ἐὰν ἐν παντὶ καὶ πάντοτε προηδρεύετε τοῦ οἰκογενειακοῦ κύκλου διατηροῦσαι καὶ ἐν αὐτῷ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ τὴν ἀξιοπρέπειαν τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἡ ἡλικία καὶ ἡ φύσις σας.

Τώρα ἐπιτρέψατέ μοι ὅπως δώσω τὸν λόγον εἰς τὸν Ἑρρῖκον Φουκιὲ τὸν διάσημον τοῦτον χρονικογράφον ὅστις εἰς ὅλα τὰ ζητήματα ἐξετάζει μετ' ἀκριβείας τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά. Κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως περὶ τοῦ ζητήματος τούτου μᾶς ἐμβάλλει εἰς σκέψεις ὅλως μελαγχολικάς. Ἰδοὺ τί λέγει :

«Χωρὶς νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτάς τινας ἐξηγήσεις, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι τὸ γύμνασμα τοῦτο εἶναι ὀλεθριώτατον διὰ τὴν ὑγείαν τῶν νέων θυγατέρων αἵτινες ἀποβαίνουσι μητέρες στεῖραι. Δὲν πρέπει δ' ἐπίσης νὰ παρίδωμεν ὅτι ὁ νεωτερισμὸς οὗτος, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀπαιτεῖ ἔνδυμα ἀπρεπὲς καὶ ἄχαρι, εἶναι ἓν βῆμα περισσότερον εἰς τὴν ἐξίσωσιν τῶν δύο γενῶν, τὸν κίνδυνον τοῦτον ὅστις ἀπειλεῖ τὴν κοινωνίαν. Πᾶν ὅτι *ἐξανδρίζει*, οὕτως εἰπεῖν, τὴν γυναῖκα, εἶναι δι' ἐμὲ κίνδυνος. Πῶς εἶναι δυνατὸν εἰς τὴν οὕτω ἐνδυομένην νέαν κόρην τὴν ὡς παράφρονα τρέχουσαν πρὸ τῶν σκωπτικῶν ὀμμάτων τῶν ἀνδρῶν, νὰ μείνῃ ἔστω καὶ ἴχνος αἰδοῦς ; Τὸ γύμνασμα τοῦτο διὰ μὲν τὰς προκεχωρηκυίας ἡλικίας γυναῖκας εἶναι γελοῖον διὰ δὲ τὰς κυρίας ἀπρεπές».

Δὲν θὰ ἐγνώριζον, καὶ ἐὰν ἐγνώριζον, δὲν θὰ ἐτόλμων ποτὲ ἐγὼ γυνὴ νὰ ὁμιλήσω οὕτω.

Α. Ζ.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντὰ τῆς «Ἁρμονίας»

Ἐφημερίς τις ἐκκλησιαστικὴ ἐκδιδομένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἱερὸς Σύνδεσμος*», καθ' ἃς ἔχω εἰδήσεις ἔκ τινος φίλου μου ἕλληνος, ἐπλήρωσε τὰς στήλας τοῦ 36ου αὐτῆς ἀριθμοῦ διὰ συκοφαντιῶν καὶ σκωπτικῶν ἐπιθέτων κατά τε τοῦ ὑμετέρου ἀνταποκριτοῦ ***Σμυρναίου*** καὶ τῆς ἀξιοτίμου ὑμῶν ἐφημερίδος «*Ἁρμονίας*», ἑλληνικῆς καθολικῆς ἐφημερίδος γνωστοτάτης οὐ μόνον καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἀνατολήν, ἀλλὰ προσέτι καὶ εἰς μέγαν ἀριθμὸν εὐρωπαϊκῶν πόλεων.

Ἐν πρώτοις παραπέμπω τὸν «Ἱερὸν Σύνδεσμον» εἰς τὴν ἀπάντησιν ἣν ἔδωκα εἰς τὴν συνάδελφον «Ἀγάπην» ἔνθα θέλει εὕρῃ καὶ τὸ ἁρμόζον εἰς αὐτὸν μέρος. Ἀρ' ἑτέρου γνωρίζων ὅτι αἱ δι' ὕβρεων συζητήσεις εἶναι τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀσθενῶν καὶ τὰ ὅπλα ἐκείνων οἵτινες ζητοῦσι διὰ πλείστους ὅσους λόγους τὴν ὑποστήριξιν τῆς πλάνης πρὸ τῆς πολυτίμου καὶ καθαρᾶς ἀληθείας, ὑπόσχομαι εἰς τὴν ἀξιότιμον ταύτην συνάδελφον νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς ἀνακριβείας της δι' εὐγενοῦς καὶ φιλανθρώπου σιωπῆς.

Πάντες οἱ ἀναγνῶσται τῆς ἀξιοτίμου «Ἁρμονίας», γνωρίζουσι καλῶς ὅτι δὲν στερεῖται ὅπλων ὅπως ὑπερασπίσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐπίσης ὑπάρχει ἐν τῇ συνειδήσει ἑνὸς ἑκάστου ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ «*Ἁρμονία*» εἶναι φίλη τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀπαιτουμένων ἀβροτήτων, καὶ ἐπομέ-

---

SILVIO PELLICO

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΜΟΥ

Αἱ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου ὑποψίαι μου εἶχον ἤδη ἐκλείψῃ καὶ δὲν ἐγνώριζον ἀκόμη διατί.

Ὁ Ἰουλιανὸς (οὕτω πως εὑρεστήθη νὰ ὑπογράψῃ ὁ σύντροφός μου) ἤρχιζε τὴν ἐπιστολήν του διὰ χαριεστάτου προοιμίου καὶ ὡμίλει περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἀλληλογραφίας μας ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀνησυχίας. Ἠστειεύετο κατὰ πρῶτον ἡδέως περὶ τῆς τόλμης μου καὶ εἶτα ἡ εὐφυολογία του ἐλάμβανεν ὕφος δηκτικόν. Τέλος, μετὰ εὔγλωττον δικαιολογίαν περὶ τῆς εἰλικρινείας, μοὶ ἐζήτει συγγνώμην, μὴ δυνάμενος νοερῶς νὰ κρύψῃ την δυσαρέσκειαν, ἣν ἠσθάνετο, ἀναγνωρίζων ἐν ἐμοί, ὡς ἔλεγε, *ποιάν τινα ἀμφιβολίαν πλήρη φόβου, ἓν εἶδος χριστιανικῆς λεπτότητος ὡς πρὸς τὴν συνείδησιν, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσωσι πρὸς τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν.*

«Θὰ σᾶς ἐκτιμῶ πάντοτε, προσέθετε, καὶ ἰδίως ὅταν δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ συμφωνῶμεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Ἀλλ' ἡ εἰλικρίνεια, ἣν ἐπαγγέλλομαι, μ' ἀναγκάζει νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι δὲν ἔχω θρησκείαν καὶ ὅτι τὰς ἀποστρέφομαι πάσας. *Ἐκ μετριοφροσύνης* ὀνομάζομαι Ἰουλιανός, διότι ὁ χρηστὸς οὗτος αὐτοκράτωρ ἦτο ἐχθρὸς τῶν χριστιανῶν· ἐγὼ ὅμως θὰ προσῶ πολὺ περισσότερον ἐκείνου. Ὁ ἐστεμμένος ἐκεῖνος Ἰουλιανὸς ἐπίστευεν εἰς Θεὸν καὶ εἶχεν ὑπερβολικήν τινα ἀφοσίωσιν εἰς αὐτόν· ἐγὼ οὐδεμίαν τοιαύτην ἔχω καὶ οὐδαμῶς πιστεύω εἰς Θεόν· δι' ἐμὲ ἡ ἀρετὴ περιορίζεται ν' ἀγαπῶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τοὺς ἐπιδιώκοντας αὐτὴν καὶ νὰ μισῶ ὅ,τι μοι ἀπαρέσκει».

Καὶ ἐξακολουθῶν μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς, ἐξεχύνετο εἰς ὕβρεις κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἐπήνει μετὰ πομπωδῶν λόγων τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρετῆς ἄνευ θρησκείας καὶ ἐλάμβανεν ἐναλλὰξ ὕφος σοβαρὸν καὶ ἀστεῖον ἐγκωμιάζων τὸν αὐτοκράτορα Ἰουλιανὸν ἕνεκα τῆς ἀποστασίας αὐτοῦ καὶ τῶν *φιλανθρωπικῶν αὐτοῦ προσπαθειῶν* ὅπως ἐξαλείψῃ ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς πᾶν ἴχνος τοῦ Εὐαγγελίου.

Φοβούμενος κατόπιν μήπως προσέβαλε πολὺ τὰς ἰδέας μου, κατέληξε ζητῶν μοι συγγνώμην καὶ καταφερόμενος κατὰ τῆς συνήθους ἀπαντώσης ἐλλείψεως εἰλικρινείας παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Μ' ἐβεβαίου καὶ πάλιν περὶ τῆς ζωηρᾶς αὐτοῦ ἐπιθυμίας τοῦ νὰ διατελῇ εἰς σχέσεις μετ' ἐμοῦ καὶ μ' ἐχαιρέτα.

Προσέθετε δ' ἐν ὑστερογράφῳ : «Τίποτε δὲν φοβοῦμαι ὅσον τὸ νὰ ὁμιλῶ εἰλικρινῶς. Δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ σᾶς ἀποκρύψω τὰς ὑποψίας μου, ὅτι ἡ χριστιανικὴ γλῶσσα, ἣν μεταχειρίζεσθε πρὸς ἐμὲ εἶνε πολὺ κρυψίνους. Τὰ μέγιστα ἐπιθυμῶ ἵν' ἀποβάλητε τὸ προσωπεῖον· σᾶς ἔδωσα τὸ παράδειγμα».

Ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω ὁποῖον παράδοξον ἀποτέλεσμα ἡ ἐπιστολὴ προὐξένησεν εἰς ἐμέ. Ἀναγινώσκων τὰς πρώτας γραμμὰς ἤρχισα νὰ τρέμω ὡς ἐραστὴς πλήρης πάθους· μοὶ ἐφάνη τότε ὅτι πεπηγυῖα χεὶρ μοὶ ἔσφιγγε τὴν καρδίαν. Ὁ σαρκασμὸς οὗτος ἐπὶ τῆς λεπτότητος τῆς συνειδήσεώς μου μὲ ἐπλήγωσε. Ἐλυπήθην σφόδρα διότι συνῆψα σχέσεις μετὰ τοιούτου ἀνθρώπου, ἐγώ, ὅστις τόσον ἀποστρέφομαι τὸν κυνισμόν ! ἐγώ, ὅστις τὸν θεωρῶ ὡς τὴν χυδαιοτέραν φιλοσοφίαν καὶ ὡς τὴν μηδαμινωτέραν εὐχαριστησιν ! ἐγώ, ὅστις φύσει εἶμαι ὑπερήφανος !

Ἀφοῦ ἀνέγνωσα καὶ τὴν τελευταίαν λέξιν, ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου τῆς μιᾶς χειρός, τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου τῆς ἑτέρας καὶ ὑψῶν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἀπέσυρα ταχύτατα τὴν δεξιὰν οὕτως, ὥστε εἰς ἑκάστην χεῖρα ἔμεινε τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιστολῆς.

ΚΕΦ. XXXVII

Παρετήρουν τὰ δύο ταῦτα τεμάχια καὶ διενοούμην πρὸς στιγμὴν τὴν ἀστάθειαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ τὸ ψευδὲς τοῦ φαινομένου

νως ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ τὰς τοιούτου εἴδους συζητήσεις.

Ὅσον δὲ διὰ τὰ ἄρθρα μου τὰ προασπίζοντα τὴν αὐθεντικότητα καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν καθολικῶν δογμάτων, διαμφισβητηθέντων ὑπὸ τῆς ποιμαντορικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης Βασιλείου καὶ τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος, μὴ ἐπιθυμῶν συζήτησιν ἀρξαμένην ὑπὸ τοιοῦτον ὕφος γλώσσης ἀπάδον πρὸς τὸν χριστιανικὸν χαρακτῆρα, παρακαλῶ ὑμᾶς ὅπως ἀναστείλητε τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν.

Ἐὰν δ' ὑπάρχῃ ὁ μὴ πιστεύων ὅτι τὰ ἄρθρα μου ἀπεστάλησαν ὑμῖν πρὸς δημοσίευσιν, ἂς λάβῃ τὸν κόπον νὰ διέλθῃ τοῦ ὑμετέρου Γραφείου, ἔνθα παρακαλῶ ὑμᾶς, κ. Διευθυντά, ἵνα αὐτοπροσώπως θέσητε ταῦτα εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ.

Δέξασθε παρακαλῶ, φίλτατε κ. Διευθυντά, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἀμερίστου πρὸς ὑμᾶς συμπαθείας μου.

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 16 Αὐγούστου 1895.

Σμυρναῖος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τηλεγραφικὸν πρακτορεῖον τοῦ Τόκιο εἶχε διοργανώσῃ ἀντὶ μεγάλων χρηματικῶν θυσιῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἰαπωνοσινικοῦ πολέμου, πληρεστάτην ὑπηρεσίαν εἰδήσεων. Νυχθημερὸν δὲν ἔπαυεν ἀνακοινοῦν εἰς τὰς ἐφημερίδας, αἱ ὁποῖαι εἶχον γίνῃ συνδρομηταί του, πληροφορίας λεπτομερεῖς καὶ ἀκριβεστάτας. Ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἀπελπισία τοῦ διευθυντοῦ τοῦ πρακτορείου τούτου ὅταν εἶδε τὰ ἰδιαίτερά του τηλεγραφήματα δημοσιευόμενα ὑπὸ ἐφημερίδων τοῦ Τόκιο, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον ἐγγραφῇ συνδρομηταί! Ὑπώπτευσεν ἕνα τῶν ὑπαλλήλων ὅτι κατεχρᾶτο τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ καὶ ὅτι οὗτος ἦτο ὁ ἀνακοινῶν εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἐφημερίδας τὰς πολυτίμους εἰδήσεις. Διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας, διεβίβασε πρὸς τὸν ὑπάλληλον ὃν ὑπώπτευε ψευδῆ εἴδησιν ἔχουσαν ὡς ἑξῆς:

« Ἰαπωνικὰ πολεμικὰ σκάφη συνηντήθησαν μετὰ γερμανικῶν. Ἑκατέρωθεν ἡτοιμάσθησαν ἀμέσως πρὸς ναυμαχίαν. Κανονισβολισμοί τινες ἀντηλλάγησαν· ἐγένετο οὕτω ναυμαχία ἐν μικρογραφίᾳ». Ἀμέσως τὰ φύλλα τὰ μὴ συγκαταριθμούμενα μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν ἐδημοσίευσαν τὴν παραδοξοτάτην εἴδησιν εἰς ἰδικὴν ἔκδοσιν! Ὁ διευθυντὴς ἐβεβαιώθη οὕτω· ἀπέπεμψε τὸν ἔνοχον καὶ ἔτριψε τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν ἦσαν καθόλου εὐχαριστημένοι εἶνε οἱ ἐν Τόκιο γερμανοὶ πάροικοι. Ἐπέρασαν εἴκοσι τέσσαρας ὥρας φρικώδους ἀγωνίας, καὶ ἡ ἀγανάκτησίς των κατὰ τοῦ αὐτουργοῦ τοῦ δόλου τούτου ἀκόμη δὲν κατεπραύνθη!

* * *

Ἐφημέριος χωρίου τινος τῆς Ἰταλίας ἀνεχώρει ἐκ Φλωρεντίας ἐπανακάμπτων ἐπὶ ὡραίου θυμοειδοῦς ἵππου εἰς τὴν ἐφημερίαν του. Μόλις ἔφθασεν εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως, οἱ τελωνοφύλακες ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀστειευθῶσι τῷ εἶπον·

— Διατί, Δέσποτα, δὲν ἐπιβαίνεις, ὡς ὁ Μεσσίας, ἐπὶ ὄνου;

— Ἔ! τέκνα μου, ἀντεῖπε, δὲν δύναμαι νὰ πράξω τοῦτο, ἐπειδὴ ἠγοράσθησαν παρὰ τοῦ Δημοσίου διὰ νὰ τοὺς κάμῃ τελωνοφύλακας.

* * *

Ὁ Roquelaure, διάσημος διὰ τὸ εὐτράπελον τοῦ χαρακτῆρός του, ἦτο ἀσχημότατος. Ἡμέραν τινὰ συνήντησεν ἐπαρχιώτην τερατόμορφον ἀφικόμενον ἐν Βερσαλλίαις πρὸς διεξαγωγὴν σπουδαιοτάτων ὑποθέσεων. Ὁ Roquelaure, ἀφοῦ τῷ ἐπεδαψίλευσεν πλείστας περιποιήσεις τὸν ἐπαρουσίασε καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα ἐπιμόνως παρ' αὐτοῦ ἐξαιτούμενος ὅπως τῷ χορηγήσῃ πᾶν ὅ,τι ἐζήτει, καθότι ἦτο καθυποχρεωμένος μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ὁ Βασιλεὺς εἰσακούσας τὰς αἰτήσεις τοῦ ἐπαρχιώτου τὸν ἀπέλυσεν· ἀποτανθεὶς δὲ πρὸς τὸν Roquelaure τῷ εἶπε μετὰ προφανοῦς ἀπορίας·

— Ποίου εἴδους ὑποχρεώσεις ἔχεις πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

— Ἄ! Μεγαλειώτατε, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὸ τὸ τέρας θὰ ἤμην ἐγὼ ὁ ἀσχημότερος τῶν ὑπηκόων Σας.

αὐτῶν. Πρὸ μικροῦ ἐζήτουν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην μετὰ τοσαύτης ἐπιθυμίας καὶ τώρα τὴν σχίζω μετ' ὀργῆς! Πρὸ μικροῦ ἠσθανόμην τοσοῦτον γλυκὺ προαίσθημα ἐπὶ τῆς μελλούσης φιλίας ἐμοῦ μετὰ τοῦ εὐτυχοῦς συντρόφου μου, τοσοῦτον σταθερὰν ἐμπιστοσύνην ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ παρηγορίᾳ, τοσοῦτον μεγάλην διάθεσιν νὰ τῷ ὑποσχεθῶ τρυφερὰν ἀγάπην καὶ τώρα τὸν μεταχειρίζομαι ὡς ὑπερόπτην!

Ἐτοποθέτησα τὰ δύο ταῦτα τεμάχια τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου καὶ λαμβάνων ἐκ νέου αὐτὰ μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου τῆς ἑτέρας, ὕψωσα πάλιν τὴν ἀριστερὰν καὶ ἔσυρα τάχιστα τὴν δεξιάν.

Ἤμην διατεθειμένος νὰ ἐξακολουθήσω τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ἐν τῶν τεσσάρων τεμαχίων ἐξέφυγε τῆς χειρός μου, ἔκυψα νὰ τὸ λάβω καὶ κατὰ τὸ βραχὺ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἔκυπτον καὶ ἠγειρόμην, μετέβαλον γνώμην καὶ ἠθέλησα ν' ἀναγνώσω ἐκ νέου τὴν ὑπεροπτικὴν ἐκείνην ἐπιστολήν.

Ἐκάθισα, ἐπλησίασα τὰ τέσσαρα τεμάχια καὶ ἀνέγνωσα. Τὰ ἄφησα ἐν ᾗ καταστάσει εὑρίσκοντο, τὰ ἀνέγνωσα καὶ πάλιν καὶ ἔκαμα τὰς ἑξῆς σκέψεις: — Ἐὰν δὲν τῷ ἀπαντήσω, θὰ μὲ ἐκλάβῃ συντετριμμένον ὑπὸ τῆς συγχύσεως καὶ θὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν τολμῶ νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὰ ὄμματα τοσοῦτον ἰσχυροῦ Ἡρακλέους. Ἂς τῷ ἀπαντήσω, ἂς τῷ δείξω ὅτι δὲν φοβοῦμαι νὰ παραβάλωμεν τὰς θεωρίας μας. Ἂς τῷ δείξω μετὰ πραότητος ὅτι δὲν εἶνε ἐξευτελιστικὸν τὸ νὰ ἀποφασίζῃ τις ὡρίμως καὶ νὰ ἀποφεύγῃ νὰ ἐνεργῇ ὅταν πρόκειται περὶ ἐπικινδύνου ὑποθέσεως καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπικινδύνου διὰ πάντα ἄλλον ἢ δι' ἡμᾶς. Νὰ μάθῃ ὅτι τὸ ἀληθὲς θάρρος δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐμπαίζῃ τὴν συνείδησιν καὶ ὅτι ἡ ἀληθὴς ἀξία δὲν εὑρίσκεται ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ. Ἂς τῷ ἐκθέσω τὸν ὑψηλὸν λόγον τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀπιστίας. Προσέτι, ἐὰν ὁ Ἰουλιανὸς οὗτος δεικνύῃ ἰδέας τοσοῦτον ἐναντίας πρὸς τὰς ἰδικάς μου, ἐὰν δὲν μὲ ἀπειλῇ διὰ τῶν λυπηρῶν σαρκασμῶν του, ἐὰν σκοπῇ τόσον εὐκόλως νὰ μὲ αἰχμαλωτίσῃ, δὲν εἶνε τοὐλάχιστον ἀπόδειξις ὅτι δὲν εἶνε κατάσκοπος;

— Ὄχι! δὲν ἤθελον τὸ πιστεύσει. Ὁ Ἰουλιανὸς δὲν εἶνε κατάσκοπος, ἀλλ' ὑπερόπτης. Ἴσως στερεῖται τοῦ φωτὸς τῆς χάριτος, ὅπερ τὸν ἐνεργητικὸν τοῦτον ἔρωτα τῆς ἀληθείας δύναται νὰ μεταβάλῃ εἰς εὐλάβειαν σταθερωτέραν τῆς ἰδικῆς μου Δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ προσευχηθῶ δι' αὐτὸν παρὰ νὰ ὀργισθῶ καὶ νὰ θεωρήσω ἐμαυτὸν καλλίτερον αὐτοῦ; Τίς οἶδε ἐάν, καθ' ἃς στιγμὰς ἐγὼ ἔσχιζον τὴν ἐπιστολήν του μετὰ τοσαύτης ὀργῆς, ἐκεῖνος δὲν ἀνεγίνωσκεν ἐκ νέου τὴν ἰδικήν μου μετὰ καλοκαγαθίας καὶ ἐὰν δὲν ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν ἀγαθότητά μου, θεωρῶν με ἀνίκανον νὰ βλάψω ἐμαυτὸν διὰ τῶν εἰλικρινῶν αὐτοῦ λόγων; Τίς θὰ ἦτο πλέον ἔνοχος τῶν δύο, ὁ ἀγαπῶν καὶ λέγων: «Δὲν εἶμαι χριστιανὸς» ἢ ὁ ἕτερος ὁ λέγων: «Εἶμαι χριστιανὸς» καὶ μὴ ἀγαπῶν; Εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ γνωρίσῃ τις ἄνθρωπον ὅταν ἔζησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη· καὶ ἐγὼ ἤθελον νὰ κρίνω ἐκεῖνον ἐξ ἁπλῆς ἐπιστολῆς; Ἐν μέσῳ τόσων δυνατῶν πραγμάτων, δὲν ἠδύνατο νὰ συμβῇ, ὥστε, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογῶ εἰς ἐμαυτόν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἦτο ἥσυχος ἐν τῷ ἀθεϊσμῷ του καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον μὲ πρσύκαλει νὰ τὸν πολεμήσω, μὲ τὴν μυστικὴν ἐλπίδα τοῦ ν' ἀναγκασθῇ νὰ προσχωρήσῃ; Ὤ! ἐὰν ἠδύνατο νὰ γίνῃ οὕτως! Ὤ! μέγιστε Θεέ, εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ πλέον εὔχρηστα ὄργανα δύνανται νὰ καταστῶσι χρήσιμα, προτίμησόν με! Ὤ! προτίμησον ἐμὲ διὰ τὸ μέγα τοῦτο ἔργον! Ἔμπνευσόν με διὰ λόγων ἁγνῶν καὶ ἰσχυρῶν, δυναμένων νὰ πείσωσι τὸν ἀτυχῆ τοῦτον, καὶ νὰ φέρωσιν αὐτὸν εἰς θέσιν νὰ σ' εὐλογήσῃ, ἀφοῦ μάθῃ ὅτι μακρὰν σοῦ δὲν ὑπάρχει ἀρετὴ μὴ οὖσα ἀντίφασις!

ΚΕΦ. XXXVIII

Ἔσχισα εἰς μικρότερα τεμάχια τὰ τέσσαρα μέρη τῆς ἐπιστολῆς· ἐχώρησα πρὸς τὸ παράθυρον, ἐξέτεινα τὴν χεῖρα μου καὶ ἔστην θεώμενος τὴν τύχην τῶν μικρῶν ἐκείνων χαρτίνων τεμαχίων διασκορπιζομένων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Τὰ μὲν ἵσταντο ἐπὶ τῆς στέγης τῆς ἐκκλησίας, τὰ δὲ ἐταλαντεύοντο ἐπὶ μακρὸν ἐν τῷ κενῷ καὶ ἔπιπτον τέλος ἐπὶ τῆς γῆς Εἶδον αὐτὰ τοσοῦτον διεσπαρμένα, ὥστε δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἑνωθῶσι καὶ ν' ἀνακαλυφθῇ τὸ μυστήριον ὅπερ περιέκλειον.

Ἔγραψα εἶτα εἰς τὸν Ἰουλιανὸν καὶ ἔλαβον ὅλας τὰς ἀναγκαίας φροντίδας διὰ νὰ μὴ τὸν λυπήσω.

Ἐγέλων διότι ἐφοβήθη βλέπων με φέροντα τὴν φρόνησιν τῆς συνειδήσεως εἰς βαθμὸν ἀσύμφωνον πρὸς τὴν φιλοσοφίαν καὶ λέγοντα αὐτῷ ν' ἀναβάλῃ τοὐλάχιστον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τὴν ἀπόφασίν του.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΔΥΤΙΚΟΝ			ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ	
Αὔγουστος				**Αὔγουστος.**
Βερνάρδου τοῦ ἡγουμένου.	20	Τρίτη	8	Αἱμιλιανοῦ τοῦ ὁμολογητοῦ.
Ἰωάννας Φραγκίσης.	21	Τετάρτ.	9	Ματθία τοῦ ἀποστόλου.
Ὀγδοὰς τῆς Κοιμ. τῆς Θεοτόκου.	22	Πέμπτ.	10	Λαυρεντίου μάρτυρος.
Φιλίππου Βενιτίου.	23	Παρασ.	11	Εὔπλου τοῦ διακόνου.
Βαρθολομαίου Ἀποστ.	24	Σάββ.	12	Φωτίου καὶ Ἀνικήτου τῶν μαρτύρων.
Τῆς Καρδίας τῆς Θεοτόκου.	25	Κυριακ.	13	Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ.
Ζεφυρίνου Πάπα Ῥώμης μάρτ.	26	Δευτέρα	14	Μιχαίου τοῦ προφήτου.
Ἰωσὴφ Καλασακτίου.	27	Τρίτη	15	Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
Αὐγουστίνου τοῦ μεγάλου.	28	Τετάρτ.	16	Ἀνακομιδὴ εἰκόνος Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Ἀποκεφάλισις τοῦ Προδρόμου.	29	Πέμπτ.	17	Μύρωνος μάρτυρος.
Ῥόζας ἐκ Λίμας.	30	Παρασ.	18	Φλώρου καὶ Λαύρου μαρτύρων.
Ῥαϋμόνδου Νοννάτου.	31	Σάββ.	19	Ἀνδρέου τοῦ στρατηλάτου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προκήρυξις διαγωνισμοῦ.
Κάτω τὰ ἀνήθικα μυθιστορήματα — ὁ Ζολᾶ καὶ ἡ Λούρδη, ὑπὸ Π. Βεντούρα.
Τὰ ἐν Βελγίῳ.
Μικραὶ εἰδήσεις.
Ὁ ἔξω Κόσμος.
Ἡ « Ἁρμονία » ἐν Σμύρνῃ.
Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου, (εἰκών).
Αἱ γυναῖκες καὶ τὸ ποδήλατον.
Ἀνοικτὴ Ἐπιστολή, ὑπὸ Σμυρναίου.
Ποικίλα.
Αἱ φυλακαί μου. Silvio Pellico. Ἐπιφυλλὶς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.
Ἡμερολόγιον.

DACIANO COLBACHINI E FIGLI

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1745

22 ΒΡΑΒΕΙΑ ΧΡΥΣΑ ΚΑΙ ΑΡΓΥΡΑ

Χυτήριον Κωδώνων
Ἀγαλματίων
Ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν
καὶ κοσμημάτων
Κηροπηγίων
Οἰκιακῶν χαλκίνων
σκευῶν κ. τ. λ.

Ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιδιόρθωσιν διαρραγέντων κωδώνων, κατασκευὴν νέων, καὶ ἀνταλλαγὴν τοιούτων.

Μετριότης ἐν ταῖς τιμαῖς, εὐκολία ἐν ταῖς πληρωμαῖς, ὑπῆρξαν καὶ θὰ εἶναι τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἐργοστασίου.
Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἁρμονίας» εἶναι ἡ μόνη ἀντιπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ.
Πᾶσα πληροφορία καὶ παραγγελία δέον νὰ ἀπευθύνηται πρὸς αὐτήν.
Ἀποστέλλει ὁδηγίας, διαθέτει ἄνθρωπον ἕτοιμον πρὸς ἀποστολὴν εἰς οἱονδήποτε μέρος πρὸς προφορικὴν συννεννόησιν.

ΝΕΑ ΙΕΡΑ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Ποιοῦμεν γνωστὸν τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι ἐξεδόθη κατ' αὐτάς, ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ τυπογραφείῳ τῆς «Ἑστίας», νέα Κατήχησις πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι Καθολικῶν, ὑπὸ τοῦ αἰδ. **Δὸν Ἰωάννου Μάμου,** ἣν ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Ἰωσὴφ Ζαφῖνος, ἐνέκρινεν ὡς τὴν μόνην ἐπακριβῶς ἀνταποκρινομένην εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας. Ἡ τιμὴ ἑκάστου ἀντιτύπου ὡρίσθη εἰς λεπτὰ 60. Πᾶσα παραγγελία συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, ἀπευθυνθήτω εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἁρμονίας».

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΝΤΖΟΥΛΙΝΟΣ
ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΟΣ ΟΔΟΣ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΑΡΙΘ. 5

Ἀποθήκη Φανελλῶν τοῦ ἐν Σύρῳ Ἀτμοκινήτου Ἐργοστασίου **Ἠλία Α. Φουστάνου** καὶ **Σα,** Πανιῶν Σύρου καὶ Δρηλίων Πειραιῶς κλπ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ 1895—928.